

интелигенция. Ако би могло всичко това да остане навън? Но не! Слънцето, додето е слънце — и то залъзва. . . Изпитва ли нѣкой по-голѣма радостъ отъ артиста на тоя свѣтъ? . . Завистѣтана държавнитѣ храненици, само отъ време на време, си показва рогата. Не могатъ да ни простятъ, дето сами, на свой рискъ, почнахме дѣло, и това дѣло се увенчава съ успѣхъ.

Азъ никога не съмъ можала да си обясня, какъ въ срѣдата на артистите — жреците на красотата — се развиватъ чувства и страсти, които унищожаватъ не само артиста, но и човѣка. . . Задъ кулисите често пѣти се плетатъ паяджини, които истинските паяци не сж въ състояние да оплетатъ. Но все пакъ азъ мисля, че „истинскиятъ артистъ е гордъ“, както казва героятъ на Островски, и чистъ, добавила бихъ азъ.

— Човѣкъ! — както вика Матю.

Ноемврий 1905 год.

Каква страшна зима! . . . Сякашъ нарочно поржчана отъ нашите врагове. Туцичъ и компания отъ държавната трупа искатъ съ лъжица вода да ни удавятъ. Успѣха, най-сетне, да ни прогонятъ отъ Славянска Беседа. Нашите лаври не ги оставятъ да заспятъ спокойно. Принудихме се да отидемъ въ дъсчения циркъ—театъръ „България“ — да дѣлимъ дати . . . съ Ибишъ Ага. Но затова публиката, върна до трогателностъ, не ни оставя. Макаръ да е поляренъ студъ въ салона, тя, навлѣкла кожуси и галоши, като Нансена, иде да ни види. Тука е министъръ Шишмановъ, бай Янко Сакжзовъ, Димитъръ Страшимировъ и други наши приятели. Единъ нашъ познатъ ни казва: „Като ви гледамъ да играете на сцената боса въ „Надъ водата“, става ми горещо“. . . Наистина, интеграленъ студъ владѣе въ салона, напирасъ презъ дъсчените пролуки на стените и пода. Сждено било на Хауптмана въ „Предъ изгрѣвъ слънце“ да се яви у насъ въ България и да бжде изпратенъ въ цирка, за да получи хрема . . .